

Krajina prkny pobitá,
jako by v celé zemi zbytky rakví roztroušeny.
A vina nesmytá mstí se na dětech,
ulpívá temné provinění na osudu předků obětich.*

A kolo osudu se obrací.
Kdož nízko byli, vysoko se pozvedají,
kdož hráli se na slunné teplé výši,
střemhlav do chladných hlubin temnoty
sražení bývají.*

Z korálů spleten život skleněný
rozsype se jak zrcadlo.
Minulosti slavné dusí ozvěny těžký sních,
těžký sních – těžký a hluboký.

Jména a tváře blednou, mizí v zapomnění.
Kdo provinil se, vinu pyká.
Z pokolení na pokolení úděl je předáván,
až smyta hanba v kalných proudech,
až jména dědů vybledlá.
Kolo se zvedá opět vzhůru.
Kdo vzpomene, tiše vzlyká,
kdo provinil se, vinu pyká.

Hroby a hrobky zůstávají, by svědčily o slávě lidí,
o útrapách a strádání.
Na hrobech mrtvých tančí živí
a hroby mlčky tiše svědčí, mlčí a svědčí
o lidech v sklo zakletých.

*Klostermannovo dílo v textu jest patrno